

Agata Budzyńska, Samotne kolacje

Samotne kolacje
Mają to do siebie
Że są długie i męczące
Jak pogrzeby władców
Stoją głupie miny
Jak stare pantofle
Wykrzywione dziwnie
Niczym twarze błaznów
Wyczekują cierpliwie gości
Rozcieńczając ciągle tę samą herbatę
Z nadzieją na odpływ
Dziwne nucą pieśni
Niespokojne nucą pieśni
Samotne kolacje
Nie mają apetytu
Ciągle patrzą w okno
Lub na zegarek
Czasem cicho zapłaczą
Chociaż tego nie lubią
Więc z niewinną minką
kładą cebulę na talerz